

Závist

Hana Zagorová

Na očích černé brýle a výraz,
co jasně říká, neřeknu nic.
Jediný pohled vlije slepý vztek
a temný zákal do zřítelnic,
ruce jak z pavučin.

A v síti tepen
překyselá krev se vaří,
k nikomu nepatří
a přece
bez ní žít se nikdy nepodaří.

Kroky za oponou tu zní
a ve tmě nevyřčené jméno zůstává.
Kdosi o štěstí právě sní
a tma černou tuší,
denní sliby ruší.

Závist,
do oken dívá se závist.
Z očí a rtů si smíš dál číst,
tak se k nám vrátila
závist
daň ze všech ztrát

umí brát.

Kdo na svou loď ji pustí,
nedopluje zpátky
ke svým starým břehům
a v duši zůstanou mu
bez plastických úprav
jizvy plné stehů.

Ticho za oponou je zlé.
Všichni jsme zasažení,
nám jen poroučí.
Pryč jsou dny štěstí nádherné
a tmu otevírá
průsvitná a čirá.

Závist,
do oken dívá se závist.
Z očí a rtů si smíš dál číst,
tak se k nám vrátila
závist,
daň ze všech ztrát
umí brát.

Závist
vyžeň ze svých dveří
dřív než se láska tvá
vzdá míst,
kde žila s vírou.

Zruš závist,
dokud si vládneš sám.

Závist
vyžeň ze svých dveří.
Závist
dřív než se láska tvá
vzdá míst,
kde žila s vírou.
Zruš závist,
dokud si vládneš
ty sám.